

I've

BIOGRAFIE VAN DE
ULTIEME DRIVIN' SONG

RADAR

LOVE

GOLDEN EARRING

1973 - 2023

Patrick Orriëns - Cees van Rutten
Jan Sander - Maarten Steenmeijer

50 JAAR

drivin'

all

Rinus Gerritsen

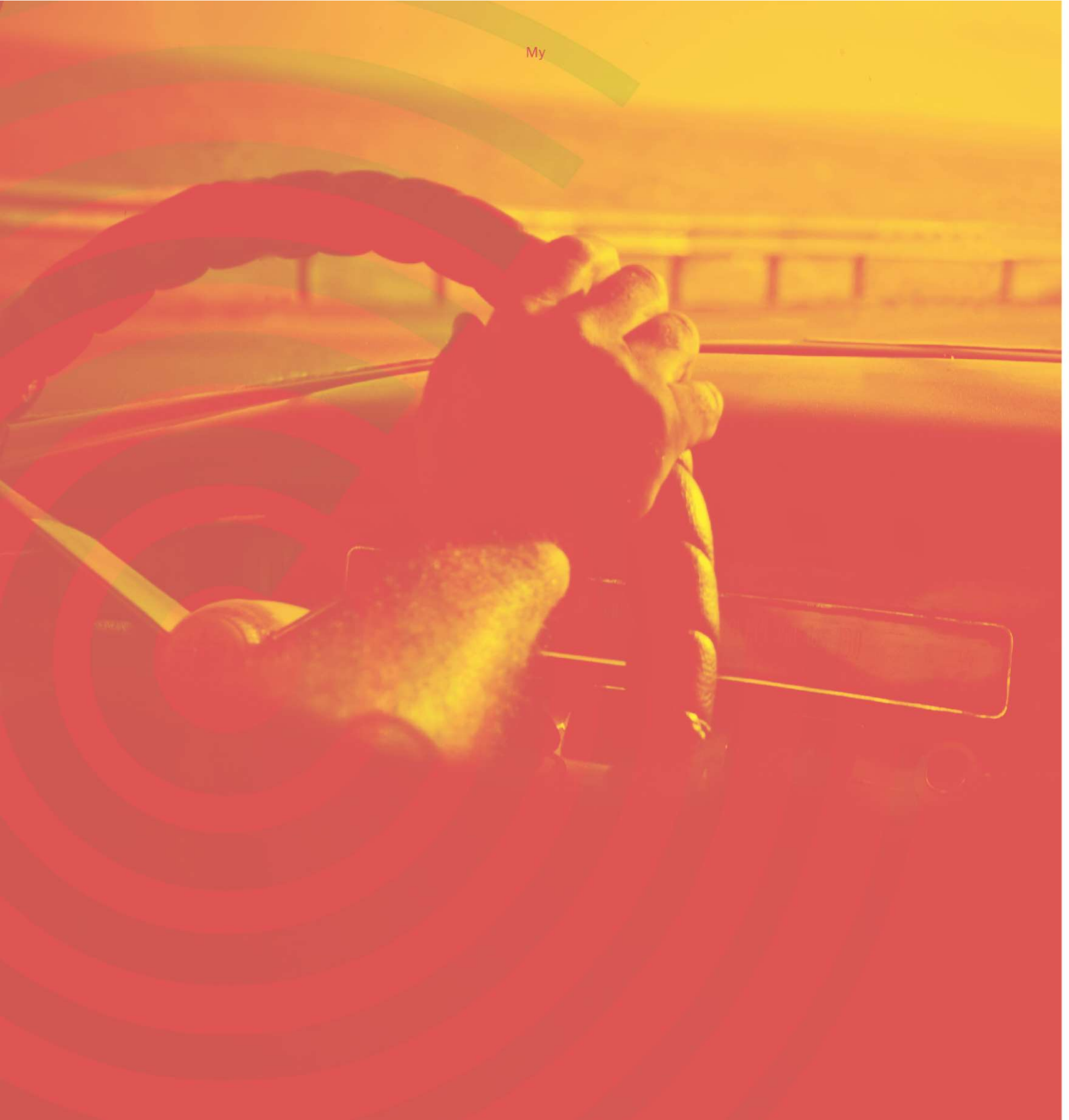
Barry Hay

Cesar Zuiderwijk

George Kooymans

Inhoud

7	Over dit boek
8	Voorwoord
11	De geboorte van een klassieker
52	TimeTravel 1973-1982
80	TimeTravel 1983-1992
108	TimeTravel 1993-2002
130	TimeTravel 2003-2012
164	TimeTravel 2013-2023
208	Snamyook / Kooymans
212	Singles
216	Coverversies 1973-2023
218	844 coverversies
227	Commercials 1973-2023
229	Speelfilms 1973-2023
231	TV-series 1973-2023
235	Charts 1973-2023
237	Lokale Amerikaanse AM- en FM-charts
241	Coverversies in de charts
243	Genres 1973-2023
244	Speciale dank aan
244	Beknopte bibliografie
245	De auteurs
248	Colofon

My

Over dit boek

Als er één Nederlandse rocksong is waarvan de geschiedenis en de uitstraling een biografie verdienen is dat *Radar Love* wel. Het nummer kwam in augustus 1973 uit in Nederland en werd al snel een nummer 1-hit. Daarna ging het de grens over en was er geen houden meer aan. *Radar Love* werd een wereldhit, groeide uit tot een internationale klassieker en is de afgelopen vijftig jaar talloze malen gecoverd door de meest uiteenlopende muzikanten, van R.E.M., U2 en Def Leppard tot James Last, Miguel Ramos y su órgano Hammond en The Crossmen Marching Band. White Lion, Centerfold en Oh Well hadden zelfs een hit met hun versies van het door George Kooymans en Barry Hay geschreven nummer.

En er is nog veel meer. *Radar Love* is te horen in vele speelfilms, tv-series, games en reclames. Overal en nergens duikt *the ultimate drivin' song* op: op nummerborden, op speelgoed, op wenskaarten, in de paardenwereld, als biermerk... *Radar Love* is veel méér dan een song. Het is een begrip en een sterke merknaam.

Deze biografie bestaat uit drie delen. In het eerste deel wordt de ontstaansgeschiedenis van *Radar Love* gedetailleerd in kaart gebracht. Deel twee is

het hart van het boek, waarin per jaar in tekst en beeld (in dit boek, en daarbuiten via de QR-codes) is te volgen wat er de afgelopen vijftig jaar wereldwijd met de Earringklassieker is gebeurd. De TimeTravel in de gele verticale balk links op de even pagina's is gebaseerd op de website www.Radar-Love.net. Rechts van de TimeTravel staat het route-gedeelte, waarin de hoogtepunten worden belicht en toegelicht. In het derde deel worden de belangrijkste gegevens op een rijtje gezet in een aantal lijsten, waaronder die van de meer dan 800 coverversies die tot nu toe zijn gemaakt.

Op naar de volgende vijftig jaar!

Patrick Orriëns
Cees van Rutten
Jan Sander
Maarten Steenmeijer

Voorwoord

Voor je liggen meer dan 200 pagina's die in geuren en kleuren uit de doeken doen hoe *Radar Love* een klassieker is geworden in de popwereld. Aan mij heeft het niet gelegen. 50 jaar geleden schreef ik over het nummer een recensie die me nog vaak wordt nagedragen.

Ik zat ernaast. Ik zat er volledig naast. Zoals Sven Kramer de verkeerde bocht nam, Dick Advocaat Arjen Robben wisselde en Nederland viermaal Mark Rutte tot premier verkoos. Ik had het mis. En dat achtervolgt mij tot de dag van vandaag.

De meest gewraakte zin uit mijn recensie luidt: 'Hiermee zal de Earring het door hen zo begeerde Engeland niet veroveren.' Haha, geen succes in Engeland, Meurders? Een succes over de hele wereld. Na wiet en stroopwafels is Golden Earring onder-tussen het grootste exportproduct dat Nederland de wereld heeft gegeven.

Zilverlingen en dukaten heeft het nummer opgeleverd. En niet alleen voor de Earring, maar ook voor muzikanten die het coverden. En dat zijn er meer dan 800, valt in dit boek te lezen.

Terug naar die voorlaatste dag in juli 1973 waarop ik de typemachine beroerde en mijn mening gaf aan *Muziekrant OOR*. Een uurtje voor de deadline kreeg ik de plaat met het kenmerk Polydor 2050 262-1W in mijn handen gedrukt. Ik was er kennelijk niet meteen van onder de indruk. Om met mijzelf te spreken: 'Het kon mij matig bekoren.' Ik zal hem hooguit drie keer hebben afgeluisterd voordat ik mijn woorden aan het papier toevertrouwde.

Hoe kan ik mij op die middag zo schromelijk hebben vergalopperd? Jarenlang heb ik mezelf wijsgemaakt dat het kwam door de verbouwing in het huis naast mij. Terwijl er destijds helemaal niet werd verbouwd. Daarna heb ik nog gezocht of er zoiets bestond als mannelijke ongesteldheid en de daarbij behorende stemmingswisselingen die ik wellicht die dag had gehad. En toen ook dat niet plausibel bleek, dichtte ik mijzelf als recensent omgekeerde superkrachten toe. Namelijk dat ik door

slechte recensies bands groot kon maken en door goede recensies artiesten juist klein kon houden.

Zodoende schreef ik met tegenzin goede recensies over Nick en Simon, waar ik later alleen maar meer spijt van kreeg.

Wellicht heeft iedereen wel eens de ervaring gehad dat sommige liedjes meteen goed vallen en dat je voor andere bijna een halve eeuw nodig hebt om ze te waarderen.

Het mooiste cadeau nam mijn vriend Hans ooit voor me mee. Het was de bewuste recensie, maar dan ingelijst door zijn achterbuurman

Rinus Gerritsen. Dat kleinood heeft een vaste plek gekregen op mijn toilet. Zo word ik er elke dag een paar keer mee geconfronteerd. Maar eerlijk gezegd valt mijn blik tegenwoordig alleen nog op het onderschrift: 'Welcome to the club of survivors. No hard feelings, Felix. Groet, Rinus.'

Felix Meurders

the

COREFIX

COREFIX

122^B
122^A

124

STOCK

De geboorte van een klassieker

Een kleine tien jaar geleden was Rinus Gerritsen zich op een parkeerplaats bij de Wassenaarse duinen aan het verkleden na het joggen toen hij aan de praat raakte met twee Amerikanen van een jaar of zestig. Onderwerp: zijn Tesla. De Amerikanen verbaasden zich erover dat er al Tesla's ('the pride of America') in Europa rondreden. Hoe zat dat?

Het duurde niet lang of het gesprek nam een andere wending, zo herinnert Gerritsen zich: 'Voor ik het wist, vroegen ze wat ik deed. Ik ben muzikant, ik speel bas. Zit je in een bandje? Ja, ik zit in een bandje. In een Haags bandje? Ja, in een Haags bandje. Hoe heet die band? *Golden Earring*. *Golden Earring! What! The bass player of Radar Love*. *Radar Love*, dat was het eerste wat ze zeiden. Toen gingen ze het nummer air guitar playen. *You are playing my bass riff*. Ze liepen huppelend weg. Stond ik daar half in mijn onderbroek. Die gasten kenden mij niet, maar wel mijn *bass line*. Dat is wel tof. Dat zijn mooie dingen als muzikant. Het was zo grappig om te zien dat twee mannen volledig uit hun dak gingen en blij werden van mijn *bass riff*, zonder te weten wie ik was.'

Deze anekdote is de geschiedenis van *Radar Love* in een notendop. *Radar Love*, het nummer waarmee Golden Earring in 1974 de wereld veroverde en daarna uitgroeide tot een klassieker. *Radar Love*, de wereldhit die buiten Nederland zelfs bekender werd dan de band die voor het nummer tekende. Of zoals Steve Jobs het in 2003 kort en bondig formuleerde tijdens zijn presentatie bij de lancering van de iTunes Music Store: 'This is a song we've all heard but nobody knows about.'

En *Twilight Zone* dan? Met dit nummer maakte de Earring in 1982 toch een grandioze internationale comeback? Ja en nee. *Twilight Zone*

Noordeinde 124, Den Haag (2023). Eind 1972 de woning van Barry Hay.

werd een knoert van een hit in de Verenigde Staten en bereikte daar zelfs de top tien (wat *Radar Love* niet was gelukt, dat nummer was niet hoger gekomen dan plaats 13 in de Billboard Hot 100). Maar het nummer werd verder alleen in Canada en België een hit. In West-Duitsland, waar Golden Earring verschillende hits had en ook een stevige reputatie als live-act, deed *Twilight Zone* niets.

Met de grote jongens meegaan

In Nederland is de Earring natuurlijk veel méér dan *Radar Love*. Toch moet de betekenis van dit nummer voor de carrière van de band in ons land niet worden onderschat. Als het geen wereldhit was geworden was de kans groot geweest dat de Earring er de brui aan had gegeven. In juli 1973 (een maand voordat *Radar Love* zou worden uitgebracht) vertelde George Kooymans in een interview met *Muziekrant OOR* onomwonden dat het voortbestaan van de Earring in het geding was: 'We zijn nu al zoveel jaar bezig met dezelfde gedachte, dat 't naar mijn gevoel geen zin meer heeft om door te gaan zonder doorbraak in Engeland. (...) Ik zie mezelf Duitsland en Holland niet meer avond aan avond bespelen. Als 't niet lukt, hou ik ermee op.'

Maar de Earring zat niet bij de pakken neer en werkte hard aan de zo begeerde internationale doorbraak, met in het achterhoofd de ervaringen van de twee kleinschalige Amerikaanse tournees eind jaren zestig. In het OOR-interview maakte Kooymans duidelijk dat hij daarvan vooral had geleerd hoe het *niet* moest: 'Die tournee [sic] daar was volslagen zinloos. (...) We kregen goeie reacties, maar er was geen plaat van ons te krijgen, er was geen promotie, niemand stak een vinger voor je uit. Ik weet nu in ieder geval hoe 't niet moet. Bij ons zijn een aantal dingen sindsdien flink veranderd. We hebben vorig jaar drie maanden niet gewerkt om ons op de organisatie en dat soort dingen te bezinnen. We hebben toen besloten om 't allemaal goed en professioneel te doen. We hebben een nieuwe [geluids]installatie gekocht en een jongen met een lichtinstallatie gehuurd. Je moet met de grote jongens meegaan.'

Earringmanager en -producer Freddy Haayen, die altijd *larger than life* dacht, kon goed uit de voeten met deze ambities. Hij wist het management van The Who ervan te overtuigen dat de Earring internationale potentie had. Zo kwam het dat Golden Earring in augustus en september 1972 het voorprogramma van The Who verzorgde tijdens een grootschalige tournee in stadions en grote hallen op het Europese vasteland. En in mei en juni 1973 organiseerde Track International (het management van The Who) een uitgebreide tournee door Engeland met de Earring als hoofdact. De optredens vonden weliswaar plaats in kleine zalen (waar de podia soms niet berekend waren op de vracht aan apparatuur die de band bij zich had) en de zalen waren niet altijd vol, maar het publiek en de pers reageerden enthousiast.

In het voorjaar van 1973 was er een contract getekend met Track Record, het label van The Who. Dat bracht op 6 juli 1973 het album *Hearing Earring* uit, een compilatie van drie songs van *Seven Tears* (1971) en vijf van *Together* (1972). Net als de Engelse tournee was *Hearing Earring* bedoeld als appetizer en opmaat naar de internationale doorbraak die de groep hoopte te bewerkstelligen met hun nieuwe album *Moontan*.

De prominente rol van Barry

De aanpak bij het maken van *Moontan* was anders dan anders. Om te beginnen kreeg Barry Hay een veel prominentere rol als zanger en als liedjesschrijver. *Moontan* zou het eerste album worden waarop niet George Kooymans maar Hay de meeste nummers zingt (waaronder natuurlijk *Radar Love*). Ook als tekstschrijver kreeg hij nu alle ruimte. Hay was in 1967 toegetreden tot de groep, maar zijn bijdragen als tekstschrijver zijn in zijn eerste Earringjaren op één hand te tellen. In de beginjaren van de band schreven George Kooymans en Rinus Gerritsen de liedjes, eerst samen, daarna apart (al stonden, net als bij Lennon en McCartney, de liedjes nog wel op beider naam). Maar vanaf het dubbelalbum *On The Double* (1969) tot en met *Together* (1972) vloeiden vrij-

wel alle Earringnummers uit de pen van Kooymans. In een interview met Joost Zwagerman legt Hay uit hoe dat zat: ‘Die eerste jaren bij de Earring was ik als het ware het ketelbinkie. Ik moest mijn plek veroveren, ook als tekstschrijver. George [...] was toen de drijvende kracht bij de Earring. Langzaamaan kreeg ik wat meer in de melk te brokkelen. Op het moment dat ik mijn eerste soloplaat had gemaakt, wat ik eigenlijk niet eens wilde, vielen mijn songteksten pas echt goed op bij de anderen. Toen zei George: “Ga jij eens teksten schrijven voor onze songs.” Ik was daar dolblij mee. Ik kon mijn ei kwijt. Ineens stond daar bij de composities Kooymans/Hay.’

Hay was opgegroeid in India als zoon van een Schotse militair en een Nederlandse moeder. Hij had het Engels dus met de paplepel ingegoten gekregen. Bovendien is hij zoals dat heet creatief met taal. De door hem bedachte combinatie *Radar Love* is daarvan een prachtig voorbeeld. Ook de titel die hij voor het nieuwe album verzong, *Moontan*, was een schot in de roos. Hays bedenksel is een inventieve variatie op ‘suntan’, dat ‘a browning of the skin from exposure to the rays of the sun’ betekent. *Moontan* is dus de kleur die je van de maan oftewel de nacht krijgt. Het is, met andere woorden, de kleur van de nachtbrakers, de feestgangers, de doorhalers. De kleur van Barry Hay dus, *party animal* bij uitstek.

Het was een goede zet van Kooymans om het schrijven van de Earringteksten voortaan aan Hay over te laten. Jaren na de grote doorbraak met *Radar Love* liet hij zich in een lang interview met Hans van den Heuvel in het boek *Recht uit het hart* zelfs ontvallen dat de tekst van het liedje de x-factor is: ‘*Radar Love* kwam eruit toen Barry voor het eerst teksten voor ons ging maken. Die had wel iets in zich van: nu ga ik me bewijzen als tekstdichter. Misschien heeft dat een rol gespeeld. De tekst is voor mijn gevoel heel belangrijk geweest bij het succes van het nummer.’

Voor het schrijven van de tekst had Hay een lange aanloop nodig. Hij zette naar eigen zeggen meer dan twintig versies op papier en was daar